

Beni Sizden Saydılar!

Safa isminde, Orta Asya ülkelerinin birinde çalışan ve aynı zamanda orada üniversitede okuyan bir genç anlatıyor:

“Devlet bursu ile okumaya hak kazanan bir arkadaşımız vardı. Aynı fakültede, aynı sınıfta okuyorduk. Meslek lisesi mezunuydu. Burada devlet üniversitesine ait bir yurtta kalıyordu. Yaz tatilinde memlekete gittiğinde babası, oğlunu gönderdiği gibi bulamamış. Ondaki menfî değişikliklerden dolayı endişeye kapılan babası: ‘Oğlum, sana her şey meşru olmuş, ben seni bir daha oraya göndermem!’ demiş.

Arkadaş ısrar etmiş, fakat bir türlü babasını razı edememiş. Arkadaşımızın uzun ısrarlarından, ‘Baba eğitimim...’ diye yakarmalarından sonra babası, ‘Eğer orada ahlâklı, eli yüzü temiz insanlarla birlikte kalırsan, seni oraya göndermeyi kabul ederim.’ diye şart koşmuş. Arkadaşımız kabul etmiş, söz vermiş.

Ders yılı başında, aynı sınıfta olduğumuz için geldi, beni buldu. Durumunu anlattı, âdeta yalvarıyor gibi ısrar etti: ‘Okumam için sizinle birlikte kalmam lâzım. Bu babamın şartı, yoksa beni burada bırakmayacak.’ dedi. Ben, ‘Olabilir ama arkadaşlarla görüşmem lazım.’ dedim.

Hemen arkadaşlarla görüştüm. Nâmı pek iyi olmadığı için kimse sıcak bakmadı. ‘Adımızı kötüye çıkarır.’ dediler. Ne kadar ısrar ettimse kabul ettiremiyordum. O her gün beni okulda yakalıyor, ‘Ne oldu?’ diyordu. Ben, ‘Görüştük, görüşeceğiz...’ diye geçiştirmeye çalışıyor, anlasın istiyordum.

İsrarlarının arkası kesilmedi, ben arkadaşlarımı ikna etmeye çalıştım. Sonunda birlikte kaldığımız arkadaşlarım bana: ‘Eğer çok istiyorsan, sen onunla birlikte kal!’ dediler. Ben bu teklifi kabul ettim ve yanıma birkaç arkadaş daha alarak tuttuğum bir eve o arkadaş da davet ettim.

Çok geçmeden arkadaşımızın hâli, tavrı değişmeye, yanlış alışkanlıklarını terk etmeye başladı. Bir süre sonra tamamen değişmiş, yüzü ve yüreği aydınlanmıştı. Mahalleden gençler, komşular ziyaretimize geliyor, herkes onu çok seviyordu.

Bir gün aniden rahatsızlandı. Hastaneye kaldırdık. Doktor, ‘Çok geç kalmışsınız!’ dedi. Apandisi patlamış, nasılsa uzun bir süre fark edememiş, sızıntı zamanla iç organlarına yayılıp tamamen imha etmiş, ‘İsterseniz yakınlarını çağırın, son bir defa görsünler.’ tavsiyesinde bulundu.

Hemen ailesini aradık. Gerçekten de babası son nefesine yetmişti. Aradan birkaç ay geçmişti. Bir gece rüyamda o arkadaşımızı gördüm. Yere oturmuş çay içiyor, bir yandan da sohbet ediyorduk. Bir yanımda o vardı, bir yanıma da başka bir arkadaş oturmuştu.

– Sana nasıl muamele ettiler, diye sordum.

– Beni, dedi, sizin gibi insanlardan kabul ettiler. Burada sizin gibi olanları cehenneme atmıyorlar. Onun için beni cennete aldılar.

Uyandım. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum. Saatlerce tesirinden kurtulamadım. İnşallah bu farklı rüya, sadık bir rüyaydı.”

Bediüzzaman Hazretleri, bu zamanda iman ve Kur’ân hizmetinde bulunanların, inşaallah kurtulacaklarını müjdeliyor, “Ehl-i iman ve ehl-i necattırlar.” diyor. Allah, O’nu ve O’nun yolunu tercih edenlerin azını çok saymaya muktedir. Keremi sonsuzdur.

Rahmet kapısı samimiyetle yapılan her müracaatta ardına kadar açılacaktır.

Yeter ki O’nun sonsuzluk kervanından, nurlu yollarından, haktan, hakikatten ayrı düşülmesin.